

ЛИЦЕТО НА СМЪРТТА

THE FACE OF DEATH (SMOKY BARRETT, #2)

Copyright © 2007 by Cody Mcfadyen

© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2018

ISBN: 978-954-28-2507-4

КОУДИ МАКФЕЙДЪН

ЛИЦЕТО НА СМЪРТТА

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
КОСТА СИВОВ

На Браяна, моята „Малка Би“

ПЪРВА КНИГА

КРАЙ ИЗВОРА

**(ОТ КОЙТО ПИЯТ
МРАЧНИТЕ СЪЗДАНИЯ)**

1

ЧЕСТО СЪНУВАМ ЛИЦЕТО НА СМЪРТТА.

То постоянно се променя, мнозина го носят в грешното време, а накрая и всички. Поглеждала съм това лице – отново и отново... и отново.

Това ти е работата, глупачке.

Говори ми един глас в съня ми.

Той е прав. Работа за лосанджелиския клон на ФБР и преследвам най-лошите от най-лошите. Убийци на деца, серийни убийци, мъже (а понякога и жени) без съвест, граници и угризения. Правя това вече повече от десетилетие и ако не съм виждала смъртта във всичките ѝ премени, то поне съм я виждала в повечето, които носи. Тя е безкрайна и разяждаща. Може да се стовари върху всяка душа.

Тази нощ лицето прескача като светлинка в мъглата, придвижва се между трима души, които някога ми бяха най-близки. Съпруг, дъщеря, приятелка. Мат, Алекса, Ани.

Мъртъв, мъртва и мъртва.

Заставам пред огледало, на което няма отражение. То ми се смее. Реве като магаре и мучи като крава. Удрям го с юмрук и то се пръска на парчета. Върху бузата ми разцъфва като роза синина. Усещам я, прекрасна е.

Отражението ми се появява в счупените парчета от огледалото.

Отново чувам онзи глас: *Счупените неща продължават да улавят светлината.*

Събуждам се и отварям очи. Странно е, че излизам толкова рязко от дълбините на съня. Поне вече не се будя, пищейки.

Не мога да кажа същото за Бони. Обръщам се внимателно към нея, гледам да не я събудя. Тя вече е будна и е ококорила очи насреща ми.

– Да не те събудих, мила? – питам аз.

Бони поклаща глава. *Не*, иска да ми каже.

Късно е, а това е един от онези моменти, в които сънят иска да ни върне отново в обятията си. Ако двете с Бони нямаме нищо против, той ще ни приветства. Протягам ръце към нея. Осиновената ми дъщеря се намества по-близо до мен. Прегръщам я, но не я стискам прекалено силно. Подушвам сладкия аромат на косата ѝ и мракът ни пожелава с шепота на морска вълна.

* * *

Събуждам се и се чувствам страхотно. Наистина отпочинала. Не съм имала подобно удоволствие от доста дълго време. Сънят ме е пречистил. Нежно ме е изтъркал.

Чувствам се спокойна, отпусната и лека. Нямам за какво да се тревожа, което е странно. Притеснението е като невидим крайник за мен. Имам чувството, че съм в балон, в невидима утроба. Отпускам се в нея и за известно време просто се нося, докато слушам собствения си бял шум. Днес е събота и мога да си позволя да не правя нищо.

Поглеждам към мястото на Бони на леглото и намирам единствено намачкани чаршафи. Заслушвам се и чувам тихите ѝ стъпки. Тя ходи из къщата. Да имаш десетгодишна дъщеря е като да живееш с фея. Истинско вълшебство.

Протягам се. Чувството е прекрасно. Липсва само едно нещо, за да бъде утрото перфектно. Самата мисъл за него ме кара да сбърча нос.

Кафе.

Ставам от леглото и тръгвам като сомнамбул към кухнята на долния етаж. Осъзнавам, че не нося нищо друго освен стара тениска, „бабешките си гащи“ и чифт нелепо пухкави пантофи във формата на слончета, но не ми пука. Косата ми прилича на нападната от ураган. Занемареният ми външен вид не е от

значение, защото е събота и няма никой у дома освен нас, момичетата.

Бони ме посреща на стълбите и ми подава чаша с кафе.

– Благодаря, дребосък. – Отпивам глътка. – Перфектно – отвърщам и кимам доволна. Наистина е такава.

Сядам на масата за хранене и си пия кафето. Бони се задоволява с чаша мляко. Двете стоим и се гледаме. Тишината е много, много приятна. Засмивам се.

– Чудесно утро, нали?

Дъщеря ми се ухилва в отговор и усмивката ѝ кара сърцето ми да затрепти от щастие, нищо ново под слънцето, след което кима.

Бони продължава да не говори. Мълчанието ѝ не е в резултат на някакъв физически дефект. Причината е, че майка ѝ беше убита пред очите ѝ, а убиецът я върза за мъртвото ѝ тяло, лице в лице, и я остави да прекара така три дни. Оттогава не е отронила и дума.

Ани – майка ѝ – беше най-добрата ми приятелка. Убиецът ѝ я уби, за да ме нарани. Понякога си мисля, че Ани умря, защото беше моя приятелка. През по-голямата част от времето не съм сигурна дали наистина е така. Преструвам се, че не е там, онова нещо, което е прекалено огромно, мрачно и смазващо, което е като сянка с размерите на кит. Ако постоянно научавам само истината, това ще ме пречупи.

Веднъж, когато бях на шест, се ядосах на майка ми поради някаква причина. Дори не си спомням каква беше. Имах котенце, което бях кръстила Ръкавичко. То дойде при мен с онази съпричастност, с която животните бяха добре известни. Знаеше, че съм разстроена. Ръкавичко ме дари с безусловната си любов, а аз го сригах.

Не го нараних, не и сериозно. Дори малко не беше. Но Ръкавичко престана да бъде котенце. Винаги, когато някой се наведеше да го погали, той се стряскаше. До ден днешен се чувствам виновна, когато се сетя за този случай. Изпитвам огромна вина, истинско *отвращение*, което наранява душата ми. Постъпих лошо. Нанесох трайна вреда на едно невинно същество. Никога не споделих с никого какво бях сторила на

Ръкавичко. Това е тайна, която смятам да отнеса в гроба, грях, за който предпочитам да отида в ада, отколкото да го разкрия.

Когато мисля за Ани, се чувствам така, все едно съм ритала до смърт Ръкавичко. Затова ми е по-добре да не знам дали аз съм причината за ужасната ѝ смърт.

Ани ми остави Бони. Тя е моето покаяние. Не е честно, защото Бони е магия, чудеса и слънчеви дни. Безмълвие, нощни писъци и всичко това. Покаянието трябва да е изпълнено със страдание. Бони ми носи само усмивки.

Сещам се за всичко това само като я погледна. Мисълта ми тече бързо.

– Какво ще кажеш да помързелуваме няколко часа, след което да излезем на пазар?

Бони обмисля предложението ми известно време. Това е една от чертите на характера ѝ. Никога не отговаря просто ей така. Обмисля добре въпросите и винаги дава смислени отговори. Не знам дали това е причинено от преживяното, или просто така си е била родена. Тя ми отговаря с усмивка и кимане.

– Суперско. Искаш ли закуска?

Този въпрос не изисква обмисляне, храната е съществено изключение от принципа ѝ. Потвърждението е мигновено и ентузиазизирано.

Туткам се напред-назад, приготвям бекон, яйца, препечени филийки. Докато ядем, решавам, че искам да прекарам следващите няколко дни с нея.

– Казах ти, че си взех няколко седмици отпуска, нали?

Бони кима.

– Направих го поради много причини, но една от тях е най-важна. Искях да поговорим, защото... е, ще е хубаво, но може също така да е малко болезнено. За мен имам предвид.

Детето се навежда над масата и ме гледа спокойно и търпеливо.

Отпивам от кафето си.

– Реших, че е време да изхвърля някои неща. Като дрехите на Мат, тоалетните му принадлежности. Някои от играчките на Алекса. Без снимките и другите спомени. Не искам да ги изтривам изцяло от живота си. Просто... – опитвам се да намеря

правилните думи. Успявам и с тях сформирам следващото изречение: – Просто двамата вече не живеят тук.

Сбито, опростено, но изпълнено с целия смисъл, страх, любов, надежда и отчаяние на света. Способна съм да изрека това, след като съм прекосила цяла пустиня от мрак.

Аз съм шефката на отдела за жестоки престъпления в Лос Анджелис. Добра съм в работата си – наистина съм добра. Отделът ми се състои от още трима души, всичките избрани от мен, всичките истински пример за подражание. Предполагам, че мога да бъда по-скромна, но така просто ще излъжа. Истината е, че *наистина* не желаете да сте психопатът, когото моят екип преследва.

Преди година бяхме по петите на мъж на име Джоузеф Сандс. Приятен тип за съседите си, любящ баща на две деца, който имаше само един недостатък – беше кух отвътре. Със сигурност той нямаше проблем с това за разлика от младите жени, които измъчваше и убиваше.

Дишахме му във врата – или казано с други думи, бяхме на ръба да разберем, че е той, – когато промени целия ми свят. Една вечер нахлу в дома ми и като използва само въже и ловен нож, сложи край на вселената, в която живеех. Уби съпруга ми Мат пред очите ми. Изнасили ме и ме обезобрази. Използва дъщеря ми Алекса като човешки щит, за да се предпази от куршума, който изстрелях срещу него.

Върнах му услугата, като изпразних цял пълнител в тялото му, след което презаредих, за да го сторя отново. След това прекарах шест месеца в размисъл дали да продължа да живея, или да си пръсна мозъка.

Тогава Ани беше убита и се появи Бони. Някъде по пътя животът отново ме стисна здраво за гърлото.

Повечето хора не могат да разберат, че е възможно да се стигне до момент, в който смъртта е за предпочитане пред живота. Животът е силен. Той те държи в хватката си по много начини – от ударите на сърцето ти, през слънцето върху лицето ти до усещането за почва под краката ти. Той те стиска.

Неговата хватка върху мен беше слаба като тънък конец.

Като нишка от паяжината на паяк, която ме държеше над пропастта на вечността. След това се появи още една нишка. После станаха пет. Образува се въже. Пропастта започна да се отдалечава и по някое време осъзнах, че животът отново ме е стиснал здраво. Отново ме е примамил към желанието да дишам и да съществувам – беше започнало отново да ми пука за всичко. Пропастта беше заменена от хоризонт.

– Време е да направим къщата си истински дом, скъпа. Разбираш ли какво имам предвид?

Бони кима. Виждам, че разбира напълно.

– Сигурна съм, че това, което ще ти кажа, ще ти хареса. – Усмиввам ѝ се. – Леля Кали си взе отпуска, за да дойде да ни погостува и да ни помогне... – думите ми предизвикват изражение на искрено удоволствие на лицето на Бони – ...както и Елейна.

Очите на детето се превръщат в кладенци на щастието. Усмивката ѝ е ослепителна. Определено одобрява. Ухилвам се насреща ѝ.

– Радвам се, че си доволна.

Тя кима и отново се връщаме към храната пред себе си. Умът ми отлита в облаците, преди да осъзная, че Бони е килнала глава на една страна и ме изучава. На лицето ѝ е изписано любопитство.

– Чудиш се защо ще идват ли?

Тя кима.

– Защото... – въздишам. Следва поредното просто изречение: – Защото няма да мога да се справя сама.

Нямам съмнение, че искам да продължа напред. Но също така малко се страхувам. Толкова много пъти съм била прецаквана, че се съмнявам в настоящата си стабилност. Искам приятелките ми да са наоколо, ако започна да пропадам.

Бони става от стола и идва при мен. От това дете струи нежност. И невероятна доброта. Ако в сънищата си виждам лицето на смъртта, то нейното е лицето на любовта. Тя се протяга и проследява с пръст белезите, които покриват лявата част на лицето ми. Те са счупените парчета. Аз съм огледалото.

Сърцето ми се изпълва и изпразва, изпълва и изпразва.

– Аз също те обичам, скъпа.

Следва бърза прегръдка, която означава целия свят за мен, и отново се връщаме към закуската си. Приключваме и аз въздишам от удоволствие. Бони се оригва – силно и звучно. Настъпва неловка тишина... след което избухваме в смях, който идва направо от stomасите ни. Смеем се, докато очите ни се насълзват, а после преминаваме в кикоти и накрая само в усмивки.

– Искаш ли да гледаш анимации, дребосък?

Бони ме дарява с ослепителна усмивка, като греещо слънце над поле с рози.

Осъзнавам, че това е най-хубавият ден, който съм имала през последната година. Най-най-хубавият.